

Essay om tiden på Ordrup Gymnasium 2012-2015

Man løber i ring, kravler op og ned ad diverse menneskepyramider og synger i kor, men før vi rigtigt når at se os om, har vi fået smidt de afsluttende karakterer efter os, og studenterhuen er solidt plantet på hoved. Tiden flyver, og man bevæger sig lynhurtigt fra at være den lille putte på gangen, til at stå som en garvet 3.g'er og student – hærdet og klar til at gribe fat om verden og tage imod de opture og nedture, der nu engang følger med.

Ordrup Gymnasium vil år efter år danne ramme om denne fundamentale omvæltning for mange unge mennesker, der trofast har befundet sig her gennem de sidste tre år. Smilende, grædende og forhåbningsfulde afslutter mange elever en væsentlig epoke i deres liv og bliver officielt introduceret til den tilværelse, der venter på den anden side af sommeren. Men hvordan Kirkevej nr. 5 er med til at udvikle os, er noget jeg undrer mig over. Spiller de smalle gange og farvede vægge en afgørende rolle i processen? Og foregår denne individudvikling på samme måde for hele landet, eller har OG's værdisæt en særlig effekt på os som elever? – Jeg har svært ved at tro på, at vores gymnasium er et unikum uden lige, men jeg betvivler alligevel også det modsatte.

Vi spoler tiden tilbage. Seks år gammel. Jeg fortæller mine forældre, at jeg glæder mig til at starte i skole, for så vil jeg endelig kunne lære de store tal at kende. Og det må man sige jeg har – og endda lidt til. Ni år senere skulle jeg vælge hvilket gymnasium, jeg ville bruge de næste tre år af mit liv på, og som mange gymnasieelever nok vil tilslutte sig, er dette en svær beslutning. Hvad drages man af som forvildet 15-årig, der egentlig intet bestemt har i vente, men blot ønsker at finde hoved og hale i de mange eksisterende muligheder? Et gymnasium, der repræsenterer mangfoldighed og gensidig respekt, var i hvert fald nok til at overbevise mig om, hvilket jeg skulle vælge. En orienteringsaften, hvor skolens rektor fremlagde disse værdier og desuden annoncerede, at det her på gymnasiet var underordnet, om man havde en Gucci-taske eller nettopose med i skole. Respekten for den enkelte var i højsædet. Det fangede mine ører, og jeg var solgt. Ingen tvivl – Ordrup Gymnasium var det rette valg for mig.

Når jeg her snart tre år efter ser tilbage på starten af min gymnasietid, er jeg dog i tvivl om rigtigheden af det udsagn, vores rektor så fint fremførte. Fællesskabet og den gensidige

respekt vil jeg ikke pille for meget ved. For det er noget, vi virkelig besidder på OG med fællessangene, festerne og andre finurligheder. Nej, i stedet forundres jeg over den såkaldte mangfoldighed, der skulle være så præsentabel på gymnasiet. Jeg arbejder hårdt på at finde den, og selv om jeg gransker min hukommelse synes jeg alligevel ikke, at jeg har stødt på den store diversitet i min tid på OG. Da jeg tog mine første skridt på gymnasiet, kunne jeg dog svagt nikke genkendende til, at en vis form for mangfoldighed var til stede. Men som årene er gået, føler jeg langsomt, at den er svundet ind. Jeg fornemmer, at en vis assimilering har formået at snige sig ind bag vor gymnasiums mure, og der bliver skabt en form for monotone rammer for det sociale miljø. Jeg tror ikke nødvendigvis, dette er en negativ ting, men blot et faktum, der måske bør resultere i en opdatering af OG's værdisæt.

En særlig tendens har integreret sig på skolen. En sammensmeltning af kønnene kan man næsten kalde det. Drengene er i hvert fald blevet brunere end pigerne, og deres hår har nået omtrent den samme bølgede længde. Pigerne er ikke til at skelne fra hinanden med farvede pelse og printede tørklæder som kendetegn. Det er velklædte elever, der hver dag trasker rundt på OG's gange, og det kan nok diskuteres hvorvidt "nettoudsagnet" stadig holder vand. Plastikposen har i hvert fald ikke været så markant til stede på det seneste, og jeg ved ikke, hvor godt den ville blive taget imod, hvis den valgte at gøre comeback.

Når alt det her så er sagt, tror jeg sagtens, at man kan vænne sig til denne udvikling, som OG befinder sig i. For det førømtalte monotone miljø gør vel, at vi føler os sikre ved hinanden, og dermed formår at skabe et sammenspil mellem socialt samvær og faglighed. Social diversitet er vel ikke en god ting, hvis ikke den opstår naturligt.

Selvom vi alle sammen kan stå inde for det faktum, at det sociale liv omkring gymnasiet er vigtigt for alles skolegang, så spiller fagligheden utvivlsomt også en vigtig rolle. At lære om Homers Iliade, kæmpe sig igennem Shakespeares lange værker samt forstå istidens konsekvenser for landskabet, er en del af at blive voksen – en del af at blive alment dannet. Og dette ville jeg bestemt ikke være foruden – det har jeg *bestemt* heller ikke været her på OG.

Men nok snak om OG's forandringer og identitetskrise. For jeg er overbevist om, at vores gymnasium besidder noget af det, der er langt vigtigere end velklædte elever, der skaber vores ansigt udadtil. Inde bag vor mure befinder sig et fællesskab, der ikke sådan lige kan

slås af pinden og udskiftes som et par nye sko. Jeg tror ikke, at et stort og langvarigt byggeri er nok til at fjerne OG-ånden, blot fordi dens visuelle tilstedeværelse ikke længere er at finde. Sciencebygningen og den nye kantine er blevet en velintegreret del af vores liv på OG. Bygningerne er blevet en naturlig forlængelse af de gamle bygninger med de farverige vægge, der skal huse gymnasiets elever, deres fællesskab og overdrage dem viden. Om OG-ånden er en realitet ved jeg ikke, men vi elever bliver i hvert fald forvandlet, på magisk vis, gennem de tre år vi befinder os her. Så længe vi bibeholder vor kerneværdier, så tror jeg ikke, at der er noget, som vil være i stand til at omvælte Ordrup Gymnasiums identitet. Nok kan nogen synes, at vores farverige vægge står i kontrast til den "uniform", nogle elever klæder sig i, men jeg mener stadig, at fællesskabet på OG er intakt. Dette fællesskab viser sig allerede i introdagene med de famøse menneskepyramider og fællessange, og er bestemt også tilstede i en sal fyldt med ny-udklækkede studenter med fine hvide huer på. Dette skal vi huske på, når vores veje skilles. Tiden på Ordrup Gymnasium vil altid være noget, vi har til fælles, og dette kan vi være utroligt stolte af.

OG har lært mig utroligt mange ting – både fagligt og personligt. Jeg har dannet venskaber for livet, lært at skråle "solskin" til enhver given lejlighed og formået at grine, græde og juble i et hvilket som helst givet selskab. Jeg har opnået faglig indsigt i utallige problemstillinger og – på trods af mit dårlige boldøje – føler mig mere klar end nogensinde før til at gribe alle de udfordringer, der vil blive kastet efter os OG'ere, når en ny stund går os i møde. Jeg står nemlig nu overfor det næste kapitel i mit liv. Alle muligheder er åbne – vi er bogstaveligt talt "fuldstændig frie" til at gøre præcis, hvad vi har lyst til. Om den så står på adskillige fjumreår med mulighed for personlig udvikling og en på "opleveren", eller om der skal satses benhårdt på drømmestudiet allerede til september, er et åbent valg. Ordrup Gymnasium har dannet rammerne for de sidste 3 år af mit liv – og nu vil det danne rammerne for resten af det.

Jeg er stadig ikke et sekund i tvivl om, at OG var det rette valg for mig.

Marie Adserballe og Valdemar Ren, 3.P